

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIK

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce: **Czech Outdoor s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Štětкова 1638/18, zastoupeného JUDr. Vladimírou Glatzovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Husova 5, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě ze dne 12. 3. 2015, č.j. MMB/0102300/2015, sp. zn. 5400/OD/MMB/0297123/2014, k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 2801/5 v katastrálním území Žabovřesky [610470], a v zakrytí, odstranění a likvidaci tohoto reklamního zařízení,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že výzvou ze dne 12. 3. 2015, č.j. MMB/0102300/2015, sp. zn. 5400/OD/MMB/0297123/2014, mu žalovaný udělil pokyn, aby

neprodleně, nejdéle ve lhůtě pěti pracovních dnů po doručení výzvy, odstranil reklamní zařízení ve vlastnictví žalobce umístěné na pozemku parc. č. 2801/5 v katastrálním území Žabovřesky [610470] (dále též jen „předmětné reklamní zařízení“). Tuto výzvu žalovaný vydal v rozporu se zákonem. Výzva však není rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též s. ř. s.), nelze se proti ní domáhat ochrany ani podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Jedinou možnou obranou proti nezákonnému pokynu je žaloba dle § 82 s. ř. s.

[2] Žalovaný ve výzvě uvedl, že předmětné reklamní zařízení je umístěno v silničním ochranném pásmu místní komunikace II. třídy na ulici Šumavská v Brně. Takové zařízení dle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, podléhá povolení žalovaného, jež však v daném případě nebylo vydáno.

[3] Proti tomuto závěru se žalobce ohradil. Konstatoval, že předmětné reklamní zařízení povoleno žalovaného dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nepodléhá, protože je umístěno v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 písm. a), b) zákona o pozemních komunikacích, jež dle § 30 odst. téhož zákona není součástí silničního ochranného pásma.

[4] K prokázání svých tvrzení žalobce poukázal jednak na znalecký posudek ze dne 29. 9. 2014 ve věci posouzení souvisle zastavěného území, vyhotovený Ing. O. B., znalkyní pro základní obor geodézie a kartografie, jednak na technickou zprávu ze dne 22. 9. 2014 ve věci posouzení souvisle zastavěného území, vyhotovenou Ing. K. A., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem, a dále též na vyjádření žalovaného ze dne 15. 11. 2013, sp. zn. 5400/OD/MMB/0379159/2013. Podle všech těchto dokumentů se předmětné reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce, tedy mimo silniční ochranné pásmo komunikace. Pro jeho umístění tedy nebylo třeba povolení žalovaného dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

[5] Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích mohl žalovaný vyzvat žalobce k odstranění předmětného reklamního zařízení jen v případě, že by bylo umístěno v rozporu s § 31 odst. 2, 3 nebo 5 téhož zákona. Žádná z těchto podmínek však nemohla být splněna u zařízení, které nepodléhá povolení silničního správního úřadu. Výzva tak byla vydána v rozporu se zákonem. Jejím vydáním navíc žalovaný překročil svou pravomoc ve smyslu § 40 odst. 4 písm. a), resp. odst. 5 písm. c) ve spojení s § 30 a § 31 zákona o pozemních komunikacích.

[6] Ke své aktivní žalobní legitimaci žalobce uvedl, že v důsledku nezákonného zásahu žalovaného mu hrozí vážná újma. Ta spočívá v zásahu do jeho práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod a práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 Listiny. Nebude-li žalobce výzvu respektovat, hrozí, že žalovaný přistoupí k zakrytí, odstranění a likvidaci předmětného reklamního zařízení. Náklady těchto činností půjdou zcela na vrub žalobce. Navíc bude přímo zasaženo do vlastnického práva žalobce k předmětnému reklamnímu zařízení. Předmětné reklamní zařízení přímo slouží k podnikatelské činnosti žalobce podnikajícího mj. v oblastech reklamní činnosti, marketingu a mediálního zastoupení. V důsledku hrozícího zásahu by žalobce přišel o část svého reklamního prostoru, což by vedlo k omezení jeho podnikatelské činnosti a porušení smluv s inzerenty. Přírodním důsledkem by pak byl výpadek příjmu z pronájmu předmětného

reklamního zařízení. Zároveň je pravděpodobné, že by inzerenti ukončili smlouvy uzavřené se žalobcem a týkající se předmětného reklamního zařízení, a po žalobci by vymáhali vzniklou újmu. Tím by také byla neodstranitelně poškozena pověst žalobce coby obchodního partnera v dané oblasti jeho podnikatelské činnosti.

[7] Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud (I.) zakázal zásah žalovaného obsažený ve výzvě ze dne 12. 3. 2015 k odstranění předmětného reklamního zařízení, (II.) uložil žalovanému povinnost zdržet se zásahů do předmětného reklamního zařízení, a to zejména jeho zakrýváním, odstraňováním či likvidací, a (III.) uložil žalovanému povinnost obnovit stav před výzvou k odstranění předmětného reklamního zařízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] V první části vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval zejména procedurálními aspekty věci. Uvedl, že v červenci 2014 obdržel od Policie České republiky dva přípisy ze dne 18. 7. 2014, a to jednak záporné stanovisko příslušného orgánu policie k umístění předmětného reklamního zařízení při místní komunikaci v ulici Šumavská z důvodu jeho negativního vlivu na bezpečnost a plynulost silničního provozu (toto stanovisko bylo policií vydáno na základě žádosti vlastníka předmětného reklamního zařízení ze dne 23. 6. 2014 pro účely stavebního řízení o umístění dočasné stavby pro reklamu), jednak výzvu policie adresovanou žalovanému k provedení opatření vedoucích k odstranění předmětného reklamního zařízení.

[9] Na základě těchto podání žalovaný provedl posouzení umístění předmětného reklamního zařízení, přičemž dospěl k závěru, že se nachází v silničním ochranném pásmu místní komunikace II. třídy v ulici Šumavská, a podléhá tak povolení zřídit a provozovat reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu vydanému silničním správním úřadem dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Takové povolení ovšem vydáno nebylo, pročež žalovaný dne 10. 11. 2014 (č. j. MMB/0437547/2014) vyzval žalobce dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích k odstranění předmětného reklamního zařízení.

[10] Proti postupu žalovaného a proti výzvě podal žalobce stížnost (ze dne 14. 11. 2014) dle § 175 správního řádu. Žalovaný však stížnosti nevyhověl přípisem ze dne 13. 1. 2015. Dne 12. 3. 2015 proto žalovaný opakovaně vyzval žalobce k odstranění předmětného reklamního zařízení s uvedením data jeho nuceného odstranění v případě neuposlechnutí výzvy. K následnému sdělení žalobce se žalovaný vyjádřil dne 7. 4. 2015 tak, že na odstranění předmětného reklamního zařízení trvá. Žalobce však danou výzvu neuposlechl, pročež žalovaný přistoupil k odstranění a likvidaci předmětného reklamního zařízení.

[11] K samotné právní stránce věci pak žalovaný v první řadě poukázal na změny právní úpravy ohledně pojmu „souvisele zastavěné území obce“. Definice tohoto pojmu byla do textu zákona o pozemních komunikacích vložena zákonem č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění. Zákonem č. 152/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, byl poté s účinností od 1. 7. 2011 pojem „souvisele zastavěné území obce“ pro účely určení silničního ochranného pásma novelizován do současné podoby. Zákon č. 152/2011 Sb. neobsahoval žádná přechodná ustanovení týkající

se reklamních zařízení, která se v důsledku změny zákona ocitla mimo souvisle zastavěné území obce v ochranném pásmu pozemní komunikace (tak se tomu stalo v daném případě).

[12] Napadená výzva nebyla učiněna v rozporu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, neboť předmětné reklamní zařízení nesplňovalo podmínku umístění v souvisle zastavěném území obce a nacházelo se v silničním ochranném pásmu místní komunikace II. třídy. Pokud vlastník reklamního zařízení nedisponuje příslušným povolením silničního správního úřadu, je tento orgán povinen vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. I v daném případě žalovaný pouze realizoval oprávnění (povinnost) plynoucí mu z uvedeného ustanovení, nemohlo se tedy jednat o nezákonný zásah.

[13] Žalobce jako vlastník předmětného reklamního zařízení nedoložil, že by disponoval povolením vydaným příslušným správním úřadem (žalovaným) k provozování předmětného reklamního zařízení. Toto reklamní zařízení žalobce na daném pozemku provozoval jako stavbu dočasnou od dubna roku 2009. Tehdy platila jiná právní úprava pojmu „souvisle zastavěné území obce“. Je však na žalobci, aby byl srovnán s povinnostmi, které mu vyplývají z obecně závazných předpisů. Žalobce přitom nemohl být v dobré víře. Povolením silničního správního úřadu měl disponovat již v okamžiku, kdy dané území v důsledku změny právní úpravy přestalo být v souvisle zastavěném území obce. Žalobce měl tedy o vydání povolení provozovat předmětné reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu již v roce 2011. Tak ale neučinil. Dne 17. 10. 2013 sice požádal žalovaného o prodloužení povolení k umístění osvětleného reklamního zařízení, jednalo se však o žádost o stanovisko dotčeného orgánu pro obecný stavební úřad pro postupy upravené zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žalobce povolení zřídit a provozovat předmětné reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu nikdy neměl, nemohl tedy ani žádat o jeho prodloužení. V žádosti pouze odkázal na vyjádření k záměru umístit reklamní zařízení ze dne 22. 4. 2009, které od silničního správního úřadu obdržel v době platnosti jiné právní úpravy.

[14] Povolení příslušného silničního správního úřadu nemůže být nahrazeno případným souhlasem obecného stavebního úřadu se změnou užívání stavby či prodloužením souhlasu s umístěním dočasné stavby pro reklamu. Obecný stavební úřad není silničním správním úřadem. V případě povolování zřizování a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu se jedná o samostatné správní řízení. V řízení podle stavebního zákona stavební úřad zkoumá skutečnosti rozhodné z hlediska stavebněprávních předpisů, silniční správní úřad zkoumá splnění podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích. Jedná se o kumulaci správních aktů.

[15] Vyjádřil-li se sám žalovaný coby silniční správní úřad v přípisu ze dne 15. 11. 2013, č. j. MMB/0379159/2013, v tom smyslu, že předmětné reklamní zařízení je v souvisle zastavěném území obce, jedná se o skutečnost zcela irelevantní. Souvisle zastavěné území obce a silniční ochranné pásmo totiž nevzniká úkonem správního orgánu, ale ze zákona. Žalobci nevznikla žádná škoda, neboť se jednalo o reklamní zařízení zřízené a provozované již od roku 2009 jako dočasná stavba.

[16] K podkladům doloženým žalobcem žalovaný uvedl, že jak znalecký posudek zpracovaný znalkyní Ing. O. B., tak technická zpráva Ing. K. A., jsou nesprávné. Chybí v nich

jakékoli právní odůvodnění, pouze je citován § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a konstatováno, že se jedná o souvisle zastavěné území obce.

[17] Předmětné reklamní zařízení a místní komunikace II. třídy v ulici Šumavská se přitom nacházejí mimo souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Ve vymezeném území, v němž jsou jak předmětné reklamní zařízení, tak místní komunikace umístěny, nelze vytvořit spojnice o délce rovné nebo kratší 75 m mezi zvětšenými půdorysy budov (jedná se o hranici vně umístěného souvisle zastavěného území obce). Není-li naplněn byť jen jediný ze zákonných znaků, o souvisle zastavěné území obce se nejedná.

[18] Na tomto místě žalovaný ke konkrétnímu vymezení souvisle zastavěného území obce pro účely určení silničního ochranného pásma určujícího pro danou věc odkázal na přílohu vyjádření k žalobě nazvanou „*Posouzení umístění reklamního zařízení na pozemku p. č. 2801/5 v k. ú. Žabovřesky při místní komunikaci II. třídy v ulici Šumavské z hlediska zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů*“. V této příloze žalovaný mimo jiné specifikoval jednotlivé spojnice a budovy, jejichž zvětšené půdorysy tvoří hranici vně umístěného souvisle zastavěného území obce, a uzavřel, že úsek místní komunikace II. třídy v ulici Šumavská u pozemku parc. č. 2801/5 v katastrálním území Žabovřesky se nachází mimo souvisle zastavěné území obce. K ochraně předmětné místní komunikace a provozu na ní slouží silniční ochranné pásmo ohraničené svislými plochami vedenými do výšky 50 m ve vzdálenosti 15 m od osy vozovky dané komunikace II. třídy. Předmětné reklamní zařízení je umístěno na pozemku parc. č. 2801/5 ve vzdálenosti 8,8 m od osy vozovky a je tedy zřízeno v silničním ochranném pásmu místní komunikace. Sousední budova č. p. 2581 (v tomtéž katastrálním území) a její zvětšený půdorys jsou umístěny v souvisle zastavěném území obce. Součástí této přílohy žalovaný učinil též mapové zobrazení popsané situace v měřítku 1:1 500.

[19] Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný dodal, že i kdyby žalobce podal oficiální žádost o povolení umístění a provozování předmětného reklamního zařízení, nemohl by mu žalovaný vyhovět. Dopravní inspektorát policie se totiž k umístění reklamního zařízení v daném místě vyjádřil negativně. Stanovisko policie je přitom vzhledem k § 31 odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích stanoviskem závazným ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Dle informací sdělených obecním stavebním úřadem (Úřad městské části Brno-Žabovřesky) pak žalobce nedisponuje ani platným povolením dle stavebních předpisů, neboť žádost o změnu v užívání dočasného reklamního zařízení byla zamítnuta.

[20] Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Jednání konané dne 9. 6. 2015

[21] Při jednání žalobce nad rámec již dříve písemně uplatněných argumentů uvedl, že k podání žaloby jej vedly zejména dva důvody, a to jak možnost domoci se posléze náhrady škody, tak samotná právní podstata věci, totiž spor o výklad § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Na podporu svých tvrzení dále doložil:

- přípis Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 10. 11. 2014, zn. KULK 72517v/2014/280.17/Ap, adresovaný společnosti outdoor akzent s.r.o., týkající se případného umístění reklamního zařízení na pozemku parc. č. 43/9 v katastrálním území Růžodol I, včetně mapového podkladu obsahujícího vymezení souvisle zastavěného území obce ve vztahu k dotčenému pozemku;
- listinu označenou jako *Znalecký posudek ve věci posouzení souvisle zastavěného území*, ze dne 29. 9. 2014, zpracovaný (pod položkou 867/45/2014 znaleckého deníku) Ing. O. B., znalkyní pro základní obor geodézie a kartografie, na žádost společnosti A G s spol. s r. o., týkající se posouzení souvisle zastavěného území v lokalitě katastrální území Žabovřesky, parc. č. 2801/5, včetně mapového podkladu obsahujícího vymezení souvisle zastavěného území obce ve vztahu k dotčenému pozemku, přílohou posudku byla též technická zpráva ze dne 22. 9. 2014 ve věci posouzení téhož souvisle zastavěného území, vyhotovená Ing. K. A., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem a jednatelem společnosti A G s spol. s r. o.;
- listinu označenou jako *Znalecký posudek č. 92/15 posouzení souvisle zastavěného území kolem parcely č. 2801/5 k. ú. Žabovřesky*, ze dne 7. 6. 2015, zpracovaný Ing. P. V., znalcem pro základní obor geodézie a kartografie, na žádost žalobce, včetně mapového podkladu obsahujícího vymezení souvisle zastavěného území obce ve vztahu k dotčenému pozemku;
- listinu označenou jako *Znalecký posudek ve věci posouzení souvisle zastavěného území*, ze dne 6. 10. 2014, zpracovaný (pod položkou 911/89/2014 znaleckého deníku) Ing. O. B., znalkyní pro základní obor geodézie a kartografie, na žádost společnosti A G s spol. s r. o., týkající se posouzení souvisle zastavěného území v lokalitě katastrální území Bolevec, parc. č. 1566/34, včetně mapového podkladu obsahujícího vymezení souvisle zastavěného území obce ve vztahu k dotčenému pozemku, přílohou posudku byla též technická zpráva ze dne 29. 9. 2014 ve věci posouzení téhož souvisle zastavěného území, vyhotovená Ing. K. A., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem a jednatelem společnosti A G s spol. s r. o.;
- listinu označenou jako *Technická zpráva*, ze dne 4. 6. 2015, vyhotovenou pro žalobce Ing. K. A., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem a jednatelem společnosti A G s spol. s r. o.;
- informace o jednotlivých relevantních pozemcích a stavbách nacházejících se v katastrálních územích Žabovřesky a Veveří, z aplikace *Nahlížení do katastru nemovitostí* (<http://nahliznidokn.cuzk.cz>), ze dne 17. 4. 2015.

[22] Žalovaný setrval na svých závěrech, ztotožnil se se žalobcem v tom, že definice uvedená v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je složitá.

[23] Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a provedl důkazy navržené jak žalobcem, tak žalovaným (k jejich obsahu a hodnocení viz část IV. tohoto rozsudku). V této souvislosti je však nutno učinit poznámku týkající se důkazů předložených žalobcem a označených jako „znalecký posudek“. Aby mohl soud se znaleckým posudkem předloženým účastníkem nakládat jako se znaleckým posudkem vyžádaným soudem, musel

by tento posudek splňovat podmínky stanovené v § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. V daném případě tak tomu ovšem ani u jednoho ze „znaleckých posudků“ nebylo. Pomine-li soud, že žalobcem předložené znalecké posudky postrádají náležitosti požadované § 13 odst. 3 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, a to očíslování jednotlivých stran i sešívací šňůru přetištěnou znaleckou pečeti, přesto k jejich použitelnosti ve správním řízení soudním chybí zejména doložka znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Z tohoto důvodu soud provedl žalobcem navržené znalecké posudky jako důkazy listinou.

[24] Dále soud shledal, že oproti okamžiku podání žaloby došlo ke změně skutkového stavu. Jak vyplynulo z podání žalobce ze dne 10. 4. 2015 a z podání žalovaného ze dne 13., 15. a 17. 4. 2015, souvisejících s návrhem žalobce na vydání předběžného opatření a s usnesením zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2015 (č. l. 47), žalovaný dne 10. 4. 2015 přistoupil k zakrytí předmětného reklamního zařízení, a posléze, dne 13. 4. 2015 jej odstranil a s výjimkou čtyř halogenových světel též zlikvidoval.

[25] Za této skutkové situace žalobce při jednání navrhl změnu bodů I. a II. žalobního petitu. Ve znění navržených změn by se žalobce domáhal, aby soud (I.) určil, že pokyn obsažený ve výzvě ze dne 12. 3. 2015 k odstranění předmětného reklamního zařízení, jakož i samo odstranění předmětného reklamního zařízení, jsou nezákonné, (II.) uložil žalovanému povinnost zdržet se zásahu do předmětného reklamního zařízení spočívajícího v jeho likvidaci, a (III.) uložil žalovanému povinnost obnovit stav před výzvou k odstranění předmětného reklamního zařízení. Na to žalovaný k bodu II. žalobního návrhu uvedl, že likvidace předmětného reklamního zařízení již byla, kromě čtyř halogenových světel, provedena, nelze se jí tedy zdržet. Soud usnesením dle § 95 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. připustil změnu žaloby dle návrhu žalobce, výsledky dosavadního řízení mohly být podkladem pro řízení o změně návrhu. K poznámce žalovaného lze uvést, že dokud nebylo předmětné reklamní zařízení kompletně zlikvidováno, může být navrhovaná záporní žaloba úspěšná v rozsahu, v němž k likvidaci zařízení dosud nedošlo.

IV. Posouzení věci soudem

[26] Soud se v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná.**

[27] V daném případě žalobce podanou žalobou brojil proti výzvě žalovaného ze dne 12. 3. 2015 k odstranění předmětného reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, a domáhal se zejména toho, aby soud žalovanému uložil povinnost zdržet se faktických zásahů do reklamního zařízení. V průběhu řízení před soudem však došlo k nucenému odstranění předmětného reklamního zařízení a likvidaci jeho převážné části. Vzhledem ke změně skutkového stavu doznalo změn i žalobní žádání (viz výše).

[28] Právní povahou úkonů žalovaného se účastníci řízení zabývali pouze stručně (neměli pochyb o tom, že zásahová žaloba je v daném případě náležitým prostředkem soudní ochrany), soud přesto považuje za nezbytné učinit k této problematice drobnou poznámku.

Z právněteoretického hlediska by se totiž mohlo jevit sporným, který z úkonů žalovaného může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., tedy zda jím může být již sama výzva k odstranění reklamního zařízení, či zda je takovým zásahem až samo odstranění reklamního zařízení učiněné (dobrovolně nebo nuceně) na jejím základě. Je zjevné, že z materiálního hlediska zasahuje do práv vlastníka reklamního zařízení až jeho odstranění, výzva je v tomto ohledu zásahem toliko nepřímým. Z hlediska logického (a z hlediska smysluplnosti soudní ochrany) je však nutno připustit možnost podání zásahové žaloby již proti výzvě k odstranění reklamního zařízení, bez ohledu na to, zda její realizaci lze považovat za následek výzvy či druhou fázi „zásahu“ správního orgánu. Není jediného důvodu, aby se vlastník reklamního zařízení mohl obracet na soud až *ex post*, tedy poté, co by byla výzva silničního správního úřadu již realizována (ať již dobrovolně či nuceně). Ostatně může-li být nezákonným zásahem např. výzva správce daně k podání daňového přiznání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 1 Afs 242/2014-33; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), či výzva správce daně k doplnění důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014-39), není důvodu, pro nějž by za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. neměla být považována i výzva k odstranění reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.

[29] Pokud jde o věc samu, soud ze soudního a správního spisu a po provedeném dokazování zjistil, že předmětné reklamní zařízení žalobce zřídil a provozoval od roku 2009. Dle tehdejšího znění zákona o pozemních komunikacích se nacházelo v souvisle zastavěném území obce. S účinností od 1. 7. 2011 došlo (zákonem č. 152/2011 Sb.) k novelizaci definice souvisle zastavěného území obce uvedené v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. V daném případě je předmětem sporu, zda se i po uvedeném datu předmětné reklamní zařízení nacházelo v souvisle zastavěném území obce či ne.

[30] Na tomto místě soud považuje za nezbytné v první řadě citovat relevantní pasáže z aplikovaných ustanovení zákona o pozemních komunikacích.

[31] Podle jeho § 30 odst. 1 k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich *mimo souvisle zastavěné území obcí* slouží silniční ochranná pásma. Dle § 30 odst. 2 písm. c) se *silničním ochranným pásmem* pro účely zákona o pozemních komunikacích rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 15 m od osy vozovky nebo od osy přilehlého jízdního pásu silnice II. třídy nebo III. třídy a místní komunikace II. třídy. *Souvisle zastavěným územím obce* (dále též jen „území“) je pak dle § 30 odst. 3 pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky:

- a) na území je postaveno pět a více *budov* odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí,
- b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.

Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.

[32] Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích zřízení a provozování reklamního zařízení v *silničním ochranném pásmu* podléhá povolení. Jde-li o silniční ochranné pásmo místní komunikace, vydává toto povolení dle § 30 odst. 4 písm. a), c) zákona příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno, a příslušného orgánu Policie České republiky.

[33] Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích je pak silniční správní úřad povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.

[34] Pokud jde o jednotlivé podmínky plynoucí z definice souvisle zastavěného území obce, není v daném případě sporu o kritériích uvedených v § 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Naopak sporným je výklad písmene b) téhož paragrafu.

[35] Účastníci řízení v tomto ohledu argumentovali spíše faktickým vymezením souvisle zastavěného území obce, a to jak uvedením relevantních budov a jejich spojnic či seznamem souřadnic lomových bodů, tak zejména vyznačením jimi tvrzené hranice v mapovém podkladu. Podrobnější argumentace se pak nenachází ani v podkladech doložených žalobcem. Ve všech listinách označených jako „znalecké posudky“, jakož i v technických zprávách Ing. K. A. (A G s spol. s r. o.), se v jejich textové části uvádí pouze citace § 30 odst. 1 a odst. 3 písm. a), b) zákona o pozemních komunikacích, obecné tvrzení, že stavba pro reklamu umístěná v souvisle zastavěném území obce se nachází mimo silniční ochranné pásmo komunikace a závěr, že předmětné reklamní zařízení (či parcela č. 2801/5) je v katastrálním území Žabovřesky umístěno v souvisle zastavěném území obce a je tak mimo silniční ochranné pásmo komunikace. Pouze v listině označené jako *Technická zpráva*, ze dne 4. 6. 2015, vyhotovené Ing. K. A. (A G s spol. s r. o.), je nad rámec uvedeno, že zvolená metoda výpočtu souvisle zastavěného území obce je z technického hlediska jediná možná, která umožňuje vymežit souvisle zastavěné území způsobem, který nebude limitovat výklad jen na bezprostředně související nemovitosti, ale bude zohledňovat celou souvislou zástavbu v obcích a městech.

[36] S tímto názorem ovšem nelze souhlasit a soud se zcela ztotožnil s vymezením souvisle zastavěného území obce, jak je ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení vyznačil žalovaný. Zde je v první řadě nutno uvést, že pojem „souvisle zastavěné území obce“ ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nijak nesouvisí s pojmem „zastavěné území“ jak jej definuje stavební zákon [§ 2 odst. 1 písm. d)]. Z definice užitá v zákoně o pozemních komunikacích není nijak patrné, že by při vymežování konkrétního souvisle zastavěného území obce měly být brány v úvahu pouze spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov na vnější straně, tedy na straně směřující „od komunikace“. Právě tímto způsobem vymežil souvisle zastavěné území obce ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení žalobce (jím předložené mapové podklady vymezovaly souvisle zastavěné území obce

totožným způsobem). Z textu zákona je naopak patrné, že území je vymezováno všemi spojnici a zvětšenými půdorysy. Ostatně sám zákon o pozemních komunikacích v § 30 odst. 3 *in fine* počítá s tím, že silniční ochranné pásmo může být zřízeno pouze po jedné straně komunikace. V každém případě vymezování souvisle zastavěného území obce tedy vyznačení jeho hranic závisí zejména na konkrétní konfiguraci (umístění) relevantních budov. Může tak dojít k tomu, že i v situaci poměrně husté okolní městské zástavby se kvůli absenci budov v určitém směru či jejich vzdálenosti vytvoří prostor, který nebude spadat do souvisle zastavěného území obce ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Tak tomu je i v nyní souzené věci. Je zřejmé, že pokud by např. na pozemku parc. č. 2801/8 v katastrálním území Žabovřesky byla postavena relevantní budova, nacházelo by se předmětné reklamní zařízení v souvisle zastavěném území obce.

[37] Soud má za to, že § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích umožňuje pouze tento jediný možný výklad. I pokud by však měl žalobcovu interpretaci považovat za možnou, nemohl by k ní přihlídnout pro její extenzivní charakter. Jak plyne např. z důvodové zprávy k zákonu č. 196/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (sněmovní tisk 528/0, in digitální repozitář Poslanecké sněmovny, 6. volební období, 2010–2013 www.psp.cz), činnost zákonodárce ve vztahu k umísťování a provozování reklamních zařízení nacházejících se u pozemních komunikací v posledních letech tenduje ke „*zprůsňení a zpřesnění právní úpravy regulace zřizování a provozování reklamních zařízení*“ a jejím cílem je „*v zásadě zákaz umísťování reklamních zařízení mimo souvisle zastavěná území obcí*“ zejména za účelem „*zvýšení bezpečnosti silničního provozu*“. I vzhledem k takto zákonodárcem vyjádřenému účelu právní úpravy sledujícímu závažný veřejný zájem by se soud přiklonil k restriktivní variantě výkladu předmětného ustanovení.

[38] Co se týče dalších podkladů doložených žalobcem týkajících se jiných reklamních zařízení, resp. jiných lokalit, měly tyto pro nyní souzenou věc poněkud nižší validitu, a to právě proto, že se nevztahovaly ke konkrétní věci. Soud je tedy považoval za podklady, jimiž chtěl žalobce podpořit právní závěry jím uváděné již v žalobě. Tyto však nemohly na závěru soudu změnit ničem. Listiny týkající se lokality Bolevec měly v zásadě totožnou strukturu jako podklady doložené žalobcem ve vztahu k lokalitě Žabovřesky, nepřinesly tudíž nic nového. Mapový podklad přiložený k výše specifikovanému přípisu Krajského úřadu Libereckého kraje pak pouze potvrzuje závěry, k nimž dospěl zdejší soud. Vymezení každého souvisle zastavěného území obce zcela závisí na konfiguraci jednotlivých relevantních budov, přičemž je samozřejmě možné, že mezi některými rohy zvětšeného půdorysu některých budov náležejících do téhož souvisle zastavěného území obce je spojnice delší než 75 m. Taková spojnice ovšem není pro vymezení souvisle zastavěného území obce relevantní.

[39] Protože v řízení nebylo rozporováno samotné umístění předmětného reklamního zařízení ve vztahu k případnému silničnímu ochrannému pásmu místní komunikace II. třídy v ulici Šumavská, a zároveň soud shledal, že se předmětné reklamní zařízení nacházelo mimo souvisle zastavěného území obce, dospěl současně k závěru, že zásah žalovaného byl v souladu se zákonem.

[40] Na uvedeném ničem nemění skutečnost, že žalovaný v přípisu ze dne 15. 11. 2013, č. j. MMB/0379159/2013, uvedl, že se předmětné reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce. Takové vyjádření nemohlo založit legitimní očekávání žalobce, ani

se nejednalo o konečné posouzení věci. Zde je zejména podstatné, že souvisle zastavěné území obce a silniční ochranné pásmo nevzniká úkonem správního orgánu, ale ze zákona.

[41] Nad rámec věci možno dodat, že žalobce nikdy neměl příslušné povolení silničního správního úřadu ke zřízení a provozování předmětného reklamního zařízení, neboť se původně nacházelo v souvisle zastavěném území obce. Ke změně došlo na základě novelizace zákona o pozemních komunikacích účinné dnem 1. 7. 2011. Na situaci žalobce nelze vztáhnout přechodná ustanovení k zákonu č. 152/2011 Sb., avšak ani přechodná ustanovení k zákonu č. 196/2012 Sb. Ke změně pozice žalobce tedy došlo postupem zákonodárce. Otázka poskytnutí případné kompenzace za případný zásah státu do vlastnických práv žalobce (či sekundárně do jeho práva na svobodné podnikání) však nebyla pro danou věc relevantní, neboť čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod má přímý účinek.

V. Závěr a náklady řízení

[42] Z uvedených důvodů Krajský soud v Brně žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nabytím právní moci tohoto rozsudku zaniká předběžné opatření nařízené usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2015, č. j. 29 A 56/2015-47.

V Brně dne 9. června 2015

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá

v. z. Mgr. Petr Pospíšil, v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)